

V

et-ho aquí que en un turó a les afores de la ciutat de Reus, hi havia un lloc quasi bé màgic.

Any rere any, des de bon començament del segle XX, acudien a aquest lloc persones de diferent procedència però amb una necessitat comuna, que els ajudessin a trobar el camí, perquè la seva particular manera de percebre el món i totes les coses que l'omplen, cobrés sentit.

Quan arribava el bon temps, els dissabtes, per la Laia era el dia d'anar a fer volar estels. I aquell dissabte d'abril no seria pas menys. Així que la Laia va pensar que seria un dia perfecte per estrenar el que li havien regalat els seus pares, per l'aniversari. Es va acomiadar d'ells fins més tard i va sortir de casa d'allò més cofoia, amb el nou estel entre les mans, agafant-lo ben fort.

—Adéu pare, adéu mare! Fins després. Me'n vaig al passeig de la Boca de la Mina, avui és un bon dia per estrenar el meu estel.

El passeig de La Boca de la Mina estava a tocar de casa seva.

—Adéu Laia!—Van respondre, amb una sola veu, els seus pares.

—Ves amb compte i a l'hora de dinar et vull a casa!—Li va dir la seva mare.

La Laia ja sortia per la porta del carrer mentre encara deia adéu. Xino-xano, va arribar al passeig, va saludar al lleó de la font, de la boca del qual sempre rajava aigua fresca; i es va asseure a la taula amb bancs que hi havia tot just al costat, per preparar l'estel

per la seva primera volada. El sol escampava un tel tebi que esclariava el blau del cel. L'únic soroll que s'escoltava era el refilet dels pardals enjogassats entre les branques dels plataners. Amb tot a punt, la Laia es va aixecar i només li van caldre unes passes per arribar a l'espai obert que separava el Passeig de la Boca de la Mina de l'Institut Pere Mata, tot i que ella no s'havia fixat mai en aquell majestuós edifici. Amb un gest suau de canell va començar a deixar anar, de mica en mica, el fil que unia la seva mà a l'estel, l'aire va fer la resta. En sabia molt de fer volar estels i el que feia volar per primera vegada aquell matí, de mil colors, feia goig de veure, emmarcat en aquell cel tan blau de primavera. Estava tan concentrada en fer que s'enlairés més i més, que no es va adonar que la suau brisa que bufava aquell matí s'havia anat convertint en tot un senyor mestral i en una revolada es va emportar l'estel cel enllà.

—Oh noo! Quina ràbia! El meu estel nou!

Sense pensar-s'ho dues vegades, la Laia es va posar a córrer per veure on havia anat a parar i poder-lo recuperar. Vet-ho-aquí que va anar a fer cap dins el jardí d'aquell majestuós edifici, en el que ella no s'havia fixat mai. Era un edifici tan gran i amb torres, que va pensar que era un castell.

Una tanca de ferro que vorejava tota la finca li impedia l'accés a aquell jardí. Tot i així, com que la separació entre els barrots era prou ample i ella, no massa gran, disposada com estava a

recuperar el seu estel, a la Laia no li va costar gens d'esmunyir-s'hi.